

fastslå om anvendelsen af bestemmelserne i dette stykke og i stykke 5 er berettiget i sådant tilfælde.

7. Uanset bestemmelserne i artikel 2 skal bestemmelserne i denne artikel finde anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse.

Artikel 26

Fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler

1. I tilfælde hvor en person mener, at foranstaltninger, truffet af en af eller begge staterne, for ham medfører eller vil medføre en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, kan han, uanset hvilke retsmidler der måtte være fastsat i disse staters interne lovgivning, indbringe sin sag for den kompetente myndighed i den stat, i hvilken han er hjemmehørende eller, hvis hans sag falder under artikel 25, stk. 1, til den stat, i hvilken han er statsborger. Sagen skal forelægges inden 3 år fra den dag, hvor der er givet ham den første underretning om den foranstaltning, der medfører beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i overenskomsten.

2. Den kompetente myndighed skal, hvis indsigelsen synes at være begrundet, og hvis den ikke selv kan nå til en tilfredsstillende løsning, søge at løse sagen ved gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden stat med henblik på at undgå en beskatning, der ikke er i overensstemmelse med overenskomsten. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til frister, der måtte gælde ifølge de to staters interne lovgivning.

3. De kompetente myndigheder i de to stater skal søge ved gensidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af overenskomsten. De kan også forhandle om undgåelse af dobbeltbeskatning i tilfælde, som ikke er omhandlet i overenskomsten.

4. De kompetente myndigheder i de to stater kan træde i direkte forbindelse med hinanden med henblik på indgåelse af en aftale i overensstemmelse med de foranstående stykker.

Artikel 27

Udveksling af oplysninger

De to staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som er nødven-

dige for at gennemføre bestemmelserne i denne overenskomst eller i de to staters interne lovgivning vedrørende skatter, der omfattes af overenskomsten, i det omfang denne beskatning ikke strider mod overenskomsten. Udvekslingen af oplysninger er ikke begrænset af artikel 1. Alle oplysninger, der modtages af en af staterne, skal behandles som hemmelige på samme måde som oplysninger, der modtages i henhold til denne stats interne lovgivning, og må kun meddeles til personer eller myndigheder (herunder domstole og forvaltningsmyndigheder), der er beskæftiget med påligning, opkrævning, inddrivelse, retsforfølgelse eller klagebehandling i forbindelse med de skatter, der er omfattet af denne overenskomst. Sådanne personer eller myndigheder må kun benytte oplysningerne til sådanne formål. De kan meddele oplysningerne under offentlige retshandlinger eller i retsafgørelser.

Artikel 28

Bistand ved inddrivelse

1. De to stater forpligter sig til at yde hinanden bistand og støtte med hensyn til opkrævning i overensstemmelse med disses respektive love og administrative bestemmelser af de skatter, som omfattes af denne overenskomst, tillige med eventuelle forhøjelser, tillæg, forsinkede betalinger, rentebeløb og omkostninger vedrørende de pågældende skatter.

2. På anmodning fra den begærende stat skal den stat, der modtager anmodningen, inddrive skattekrav fra den førstnævnte stat i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der er gældende for inddrivelse af denne stats egne skattekrav. Sådanne krav skal dog ikke nyde nogen fortrinnsret i den stat, der modtager anmodningen, og kan ikke inddrives ved gældsføngsling af skyldneren. Den stat, der modtager anmodningen, er ikke forpligtet til at foretage nogen retslig handling, der ikke er fastsat i den begærende stats love.

3. Bestemmelserne i stk. 2 skal kun finde anvendelse på skattekrav, som er ledsaget af et dokument til godtgørelse af, at disse skattekrav kan inddrives i den begærende stat, og som – med mindre andet er aftalt mellem de kompetente myndigheder – ikke bestrides.

Hvor skattekravet vedrører en person, som ikke er hjemmehørende i den begærende stat, skal stk. 2 dog kun finde anvendelse – medmindre andet er aftalt mellem de kompetente myn-